

Յովելի Գիրքը և Լաոդիկեան Յոթերորդ Օրվա Ադվենտիստ Եկեղեցին - Թիվ Տասներեք

Jeff Pippenger

2025-12-18

Թիվ տասներեք

Մենք այժմ անդրադառնում ենք 1863 թվականի մարգարեական խորհրդանիշին: Մեր ուշադրությունը կենտրոնացրել ենք աստվածաշնչյան Կադեսի վրա՝ որպես հնագույն Իսրայելի՝ «հանգստի» դեմ ապստամբության խորհրդանիշի, որն առաջ բերեց նրանց մահը մի ժամանակահատվածի ընթացքում, որ իր գազաթնակետին հասավ Կադեսում, և այդպիսով պատկերեց Երեմիայի «հին ճանապարհների» մերժումը 1863 թվականին, երբ մերժվեց Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները»:

Կադեսի և 1863 թվականի հետ առնչվող լույսին հետևելիս մենք նույնականացնում էինք այն տասը փորձությունները, որոնք հասան մինչև Կադես: Մենք առաջին երեք փորձությունները նույնականացրել ենք որպես մանանայի փորձությունը: Այդ երեք քայլերը կարող են ներկայացվել որպես հրաշքներ կամ փորձություններ, և շաբաթօրյա հանգիստը, լինելով տասը փորձություններից առաջինը, համապատասխանում է տասներորդ փորձությանը, որը Պողոսը Եբրայեցիս թղթում այնքան հստակ կերպով նույնականացնում է որպես «հանգիստ»: Այդ տասը փորձությունները ունեն ալֆա հանգիստ և օմեգա հանգիստ:

Կարևոր չէ, թե մարգարեության ուսումնասիրը ինչպես կցանկանա սահմանել այն «հանգիստը», որ Եբրայեցիները մերժեցին Կադեսում, որովհետև մարգարեաբար ամեն մի «հանգիստ» («տող առ տող») վերաբերում է «հանգստին ու զովացմանը», որ վերջին անձրևն է: Կադեսը վերջին անձրևի պատգամի մերժման, ինչպես նաև վերջին անձրևի փորձառության մերժման գերագույն խորհրդանիշ է, որովհետև կնքումը, որ կատարվում է հարյուր քառասունչորս հազարի վրա Կադեսում, ճշմարտության մեջ հաստատվելն է թե՛ «մտավորապես», թե՛ «հոգևորապես»:

«Հենց որ Աստծու ժողովուրդը կնքվի իր ճակատների վրա,—դա որևէ կնքություն կամ նշան չէ, որ կարելի է տեսնել, այլ ճշմարտության մեջ հաստատվել՝ թե՛ մտավորապես և թե՛ հոգևորապես, այնպես որ նրանք չկարողանան սասանվել,—հենց որ Աստծու ժողովուրդը կնքվի և պատրաստվի սասանման համար, այն կգա: Իրոք, այն արդեն սկսվել է. Աստծու դատաստաններն այժմ երկրի վրա են՝ մեզ նախազգուշացում տալու համար, որպեսզի իմանանք, թե ինչ է գալու»:
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

«Ճշմարտության մեջ» «մտավորապես» հաստատվելը ներկայացնում է տող առ տող եղանակաբանության ընդունումը՝ որպես Աստծո Խոսքի ուսումնասիրության միակ և բացառապես սրբացված մոտեցում: Այս նեղ մոտեցումը հաստատվեց որպես ճիշտ մոտեցում 1840 թվականի օգոստոսին, երբ «շատերը համոզվեցին Միլլերի և նրա

գործակիցների որդեգրած մարգարեական մեկնության սկզբունքների ճշտության մեջ, և ադվենտական շարժմանը տրվեց մի հրաշալի խթան»։ «Հրաշալի խթանը» ներկայացնում է Սուրբ Հոգու գործության դրսևորումը, որը 1840 թվականին առաջին հրեշտակի պատգամը տարածեց ամբողջ աշխարհով մեկ։

«սքանչելի մղումը» ներկայացնող գործին մասնակցածները հենց այդ գործը կատարելու գործություն ստացան Սուրբ Հոգու գործությամբ։ Սուրբ Հոգին Իր գործությունը դրսևորեց միայն նրանց մեջ, ովքեր ընդունել էին սրբազան գործելակերպը։ Սուրբ Հոգին Իր գործությունը դրսևորեց միայն նրանց ներսում, ովքեր ընդունել էին սրբազան գործելակերպը։

Ճշմարտության մեջ մտավորապես հաստատվելը տող առ տող մեթոդաբանության ընդունումն է, և տող առ տող մեթոդաբանության «ընդունումը» Ղաողիկեցիի համար ներկայացված է որպես սրտի դռան բացում՝ Սուրբ Հոգու անձով Ղաողիկեցիին ուղղված Լրաբերիչի մուտքի համար։ Սուրբ մեթոդաբանության ընդունումը Սուրբ Հոգու գործությունը բերում է նրանց մտքի մեջ, ովքեր ճշմարտության մեջ մտավորապես հաստատվում են։ Այդ մեթոդաբանության ընդունումը ծնում է մի հոգևորություն, որը ներկայացված է որպես Աստվածության և մարդկության միավորում։ Տող առ տող աստվածաշնչյան մեթոդաբանության կիրառությունը, երբ խառնվում է հավատքի հետ, ներկայացված է որպես ճշմարտության մեջ մտավորապես հաստատվելը, և այն ճշմարտությունը (լուրը), որ արտադրվում է այդ մեթոդաբանությամբ, չի կարող բաժանվել Հիսուսից, Ով է Խոսքը։ Նրա Խոսքի լուրն ընդունել նշանակում է Սուրբ Հոգին ընդունել քո մտքի մեջ։ Այսպիսով, ճշմարտության մեջ մտավորապես հաստատվելը ծնում է այն հոգևոր փորձառությունը, որ ստանում է Աստծո հավանության կնիքը։

Կադեսը հին Իսրայելի համար վերջին փորձությունն էր։ Հովելի գրքում գինի խմողների երկու դասերը բաժանվում և միմյանցից տարբերվում են՝ հիմնվելով վերջին անձրևի պատգամը մերժելու կամ ընդունելու վրա, որը Հովելը նույնացնում է որպես «նոր գինի»՝ ի հակադրություն այն խմորված գինու, որ ըմպվում էր մյուս դասի կողմից։ Հովելի «նոր գինին» Պողոսի «հանգիստն» է՝ Եբրայեցիների թղթի երրորդ և չորրորդ գլուխներում։ Այն նաև այն է, ինչ Եսայի «Եփրեմի հարբեցողները» հրաժարվում են «լսել»-ից, «որոնց նա ասաց. “Մա՛ է հանգիստը, որով դուք կարող եք հանգիստ տալ վաստակաբեկ եղածին, և սա՛ է գովությունը”, բայց նրանք չկամեցան լսել։ Եվ Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ՝ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ՝ քիչ, այնտեղ՝ քիչ, որպեսզի գնան, և հետ ընկնեն, և կոտրվեն, և ծուղակն ընկնեն, և բռնվեն»։

Մենք հաստատել ենք, որ Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբությունը ներկայացնում է այն տասը փորձություններից «երկուսը», որոնք ավարտվում են Կադեսում։ Այդ փորձության բաժանումը երկու փորձության համահունչ է վերջին անձրևի փորձության ժամանակաշրջանին, որը ներկայացվում է «գազանի պատկերի փորձությամբ», և որը այն փորձությունն է, որ որոշում է Աստծո ժողովրդի ճակատագիրը։ Հայտնություն տասներեքը նույնացնում է «ապստամբությունը», որովհետև «տասներեք» թիվը

ներկայացնում է ապստամբություն:

Գլուխը սկսվում է պապական ծովային գազանով՝ երկրի վրա ապստամբության գլխավոր խորհրդանիշով, քանի որ Դանիելը այն նույնացնում է որպես այն իշխանությունը, որ մեծ խոսքեր է խոսում Բարձրյալի դեմ: Այդ ապստամբությանը հաջորդում է երկրային գազանի՝ Միացյալ Նահանգների ապստամբությունը, որն այնուհետև ստիպում է ամբողջ աշխարհին հետևել իրենց ապստամբության օրինակին: Գլխում ներկայացված երրորդ ապստամբության օրինաչափությունը գտնվում է երեք ապստամբություններից առաջինում, որը ներկայացված է որպես ծովային գազան՝ Վատիկանի խորհրդանիշը: Տասնմեկերորդ խոսքում Միացյալ Նահանգները խոսում է վիշապի պես և այսպիսով գազանին պատկեր է կազմում՝ Վատիկանի պատկերը: Տասներկուերորդ խոսքից սկսած՝ Միացյալ Նահանգները աշխարհին ստիպում է անել նույնը: Ահարոնի ապստամբությունը երկակի է՝ ներկայացնելով Միացյալ Նահանգների ապստամբությունը, ապա նաև ամբողջ աշխարհի ապստամբությունը, երբ պարտադրվում է Վատիկանի համաշխարհային պատկերը:

Ահարոնի ապստամբությունը նույնացնում է երկու ժամանակաշրջաններն էլ, որոնք ներկայացված են որպես կռապաշտություն Մովսեսի բացակայության ժամանակ, ապա՝ կռապաշտություն Մովսեսի ներկայության ժամանակ: Մովսեսը ստանում էր Օրենքը, և հետևաբար ապստամբության մեջ ներկայացնում է Աստծո Օրենքը՝ որպես բաժանարար կետ: Ահարոնի հորթ-գազան ոսկե պատկերի միջոցով ներկայացված փորձությունը 1863 թվականի փորձությունն է:

Դա կիրակնօրյա օրենքի փորձությունն է, որը ներկայացնում է կյանքի և մահվան միջև բաժանարար գիծը: Դա բաժանարար գիծն է Ավետյաց երկրի կամ անապատում մահվան միջև, բաժանարար գիծն է գազանի նշանի կամ Աստծո կնիքի միջև, բաժանարար գիծն է լաոդիկեցի Շեբնայի կամ փիլադելփացի Եղիակիմի ճակատագրի միջև: Առաջին երեք փորձությունները, որոնք ներկայացված են մանանայով, խորհրդանշում են շաբաթի կամ կիրակիի շուրջ եղած վեճը, ինչպես նաև տասներորդ փորձությունը: Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբության մեջ երևացող բաժանարար գիծը, որը ներկայացնում է և՛ հինգերորդ, և՛ վեցերորդ փորձությունները, նույնպես կիրակնօրյա օրենքն է:

Չորրորդ փորձությունը Մասսայում եղած ջուրն է, որ նշանակում է «փորձություն», և Մերիբան, որ նշանակում է «Եհովայի դրոշ», և գտնվում է Ելք 17:1-7-ում, որտեղ այն ուղիղ կերպով նույնացվում է որպես «Տիրոջը փորձելը»:

Եվ Իսրայելի որդիների ամբողջ ժողովը Մինի անապատից ճանապարհ ընկավ իր ելուստների համաձայն՝ Տիրոջ հրամանի համեմատ, և բանակեց Ռափիդիմում. և այնտեղ ժողովուրդը խմելու ջուր չունեին: Ուստի ժողովուրդը վիճեց Մովսեսի հետ և ասաց. «Մեզ ջուր տուր, որ խմենք»: Եվ Մովսեսը նրանց ասաց. «Ինչո՞ւ եք ինձ հետ վիճում, ինչո՞ւ եք փորձության ենթարկում Տիրոջը»: Եվ ժողովուրդն այնտեղ ծարավեց ջրի համար. և ժողովուրդը տրտնջաց Մովսեսի դեմ ու ասաց. «Ինչո՞ւ մեզ Եգիպտոսից հանեցիր՝ մեզ, մեր որդիներին և մեր անասուններին ծարավով սպանելու համար»:

Եվ Մովսեսը աղաղակեց առ Տերը՝ ասելով. «Ի՞նչ անեմ այս ժողովրդին. նրանք համարյա պատրաստ են ինձ քարկոծելու»:

Եվ Տերը ասաց Մովսեսին. «Անցիր ժողովրդի առջեւից, եւ քեզ հետ վերցրու Իսրայելի երեցներից. եւ քո գաւազանը, որով հարուածեցիր գետին, վերցրու քո ձեռքը եւ գնա: Ահա ես պիտի կանգնեմ քո առջեւ այնտեղ՝ Հորեբի վեմի վրա, եւ դու պիտի հարուածես վեմին, եւ նրանից ջուր պիտի ելնի, որպէսզի ժողովուրդը խմի»: Եվ Մովսէսն այդպէս արեց Իսրայելի երեցների աչքի առաջ:

Եվ նա այդ վայրի անունը դրեց Մասսա եւ Մերիբա՝ Իսրայելի որդիների վիճաբանության պատճառով, եւ որովհետեւ նրանք փորձեցին Տիրոջը՝ ասելով. «Տէ՛րն է մեր մեջ, թե՛ ոչ»: Ելք 17:1-7.

«Մասսա»-ով ներկայացված փորձությունը և «Մերիբա»-ով ներկայացված դրոշմ մարգարեական ալֆա են, որն իր մարգարեական օմեգային հանդիպում է, երբ Մովսեսը երկրորդ անգամ զարկում է նույն Վեմին: Մա նշանակում է, որ տասը բարկացումների չորրորդը ներկայացված է Կադեսում, որովհետև երկրորդ Կադեսն այն վայրն է, որտեղ Մովսեսը ապստամբությամբ զարկում է Վեմին: Մա ցույց է տալիս, որ Կադեսը, որպես խորհրդանիշ, ներառում է ջրի փորձությունը, որը դրոշ է առաջացնում:

Դրոշը առաջ բերող ջրի փորձությունը վերջին անձրևի պատգամի փորձությունն է: 1863 թվականը այն ժամանակն էր, երբ դրոշը պետք է բարձրացվեր, բայց ավաղ՝ 1863 թվականը միայն առաջին Կադեսն էր, իսկ երկրորդ Կադեսը մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ է: Մասսան և Մերիբան ներկայացնում են վերջին փորձությունը հարյուր քառասունչորս հազարի համար՝ հենց նախքան նրանք որպես դրոշ բարձրացվելը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Ո՛չ Հռոմի իշխանությունն էր, ո՛չ էլ հրեաների իշխանությունը, որ կազմակերպեց Քրիստոսի մահը: Այդ իշխանությունը լիազորվել էր Երկնքի խորհրդում՝ խաչից դարեր առաջ: Մովսեսը գործածեց իր գավազանը՝ այն գավազանը, որ օծվել էր հենց Աստծո կողմից, որպէսզի զարկեր Վեմին, բայց միայն մեկ անգամ: Այդ Վեմը, ըստ ներշնչանքի, ներկայացվում է 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատգամներով, որոնք հին հիմնարար ճշմարտություններն են և ներկայացնում են արդարների ճանապարհը: Մասսայով ներկայացված փորձության մեջ փրկող ջուրը այն ջուրն է, որ բխում է հին շավիղների Վեմից: Այդ ջուրը փորձում է և առաջ է բերում երկու դաս՝ մեկը գազանի նշանի համար, իսկ մյուսը՝ Աստծո կնիքի, ինչպես ներկայացված է Աստծո կնիքով նրանց վրա, ովքեր որպես դրոշ բարձրացվում են, ինչպես ներկայացված է Մերիբայով:

Տաճարը ավարտվեց Արտաքսերքսեսի երրորդ հրամանագրից առաջ, հաստատելով, որ այն միլլերական տաճարը, որը Քրիստոսը կանգնեցրեց 46 տարվա ընթացքում՝ 1798-ից մինչև 1844, ավարտված էր երրորդ հրեշտակից առաջ, որը ներկայացված է երրորդ հրամանագրի գալուստով: Հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ, երբ այնուհետև նրանք բարձրացվում են որպես Պենտեկոստեի առաջին պտուղների դրոշական ընձա, ինչպես հին օրերում: Մասսան և Մերիբան մատնանշում են ջրի փորձությունը, որը ներկայացված է Կեսգիշերային Աղաղակի լուրով առաջին և երրորդ հրեշտակների պատմության մեջ:

Աստվածությունը մարդկության հետ միավորելու գործը ներկայացված է նաև որպես երկու տաճարների միավորում: Այն նաև ներկայացված է որպես ամուսնություն, որտեղ մի տղամարդ և մի կին, կամ իգական տաճարն ու արական տաճարը միանում են և դառնում մեկ մարմին: Քրիստոսը կանգնեցրեց Միլլերական տաճարը՝ նրանց Իր Երկնային տաճարը առաջնորդելու նպատակով, որտեղ նրանք պիտի գտնեին «հանգիստ», որը 1844 թվականի պատմության մեջ ներկայացված էր յոթերորդ օրվա շաբաթով:

Երբ Մասսայի և Մերիֆայի վերաբերյալ այս ըմբռնումը, որպես չորրորդ փորձություն, կիրառվում է մի բացող փորձության միջև, որը նույնպես ներկայացնում է երեք փորձություն, և որին ապա հաջորդում է հինգերորդ և վեցերորդ փորձությունների Կիրակնօրյա օրենքը, այդ ժամանակ կարող էք տեսնել, բայց միայն եթե պատրաստ եք տեսնելու, որ մանանայի եռակի փորձությունը առաջին փորձությունն է, որին հաջորդում է մի փորձություն, որը նախորդում է Ահարոնի ոսկե հորթի երրորդ երկակի փորձությանը: Մասսան և Մերիֆան ներկայացված են միասին, որովհետև մարգարեական «կրկնապատկումը» գտնվում է միայն երկրորդ հրեշտակի լուրի մեջ: Մանանայի առաջին երեք փորձությունները առաջին հրեշտակի լուրն են: Մասսայի և Մերիֆայի փորձությունը երկրորդ հրեշտակի լուրն է, իսկ Ահարոնի ապստամբությունը՝ երրորդ հրեշտակի լուրը:

Հինգերորդ փորձությունը Ահարոնի ոսկե հորթի փորձությունն է, որը սկսվում է կռապաշտության դրսևորմամբ, երբ ապստամբները կարծում էին, թե իրենց մերկ ապստամբությունը ծածկված է Աստծուց:

Երբ ժողովուրդը տեսավ, որ Մովսեսը լեռից իջնելու մեջ ուշանում է, ժողովուրդը հավաքվեց Ահարոնի մոտ և ասաց նրան. «Վե՛ր կաց, մեզ համար աստվածներ չինի՛ր, որոնք մեր առջևից գնան. որովհետև այս Մովսեսի՝ այն մարդու մասին, որ մեզ Եգիպտոսի երկրից հանեց, չգիտենք, թե ինչ եղավ նրան»: Եվ Ահարոնը նրանց ասաց. «Պոկեցե՛ք ձեր կանանց, ձեր որդիների և ձեր դուստրերի ականջներում եղած ոսկե օղերը և բերե՛ք ինձ»: Եվ ամբողջ ժողովուրդը պոկեց իրենց ականջներում եղած ոսկե օղերը և բերեց Ահարոնին: Եվ նա նրանց ձեռքից վերցրեց դրանք, և փորագրության գործիքով ձև տվեց դրան՝ ձուլածո հորթ պատրաստելով: Եվ նրանք ասացին. «Ահա՛ քո աստվածները, ո՛վ Իսրայել, որոնք քեզ Եգիպտոսի երկրից հանեցին»: Երբ Ահարոնը դա տեսավ, նրա առաջ գոհասեղան շինեց, և Ահարոնը հոջակեց ու ասաց. «Վաղը տոն է Տիրոջը»:

Եվ հաջորդ օրը վաղ առավոտյան վեր կացան, մատուցեցին ողջակեզներ և բերեցին խաղաղության գոհեր. և ժողովուրդը նստեց՝ ուտելու և խմելու, ու վեր կացավ՝ զվարճանալու: Ելք 32:1–6.

Վեցերորդ փորձությունը ոսկե հորթի ապստամբության երկրորդ մասն է, երբ Մովսեսը վերադառնում է Տասը Պատվիրանները ստանալուց հետո: Մովսեսը հարցնում է. «Ո՞վ է Տիրոջ կողմը»: Մեծամասնությունը մնում է պասիվ կամ միանում է կռապաշտներին՝ նույն ապստամբությունը բացահայտորեն դրսևորելով Միջնորդի ներկայությամբ:

Հինգերորդ և վեցերորդ փորձությունները հստակորեն նախատիպավորում են և համընկնում են Կիրակնօրյա օրենքի հետ: Եղիան Կարմեղոս լեռան վրա տալիս է նման մի հարց, ինչպես Մովսեսը: «Ընտրեցե՛ք այսօր, թե ում պիտի ծառայեք», մատնանշում է Կիրակնօրյա օրենքի փորձությունը: Գազանի պատկերի փորձության խորհրդաբանությունը մատնանշում է Կիրակնօրյա օրենքը: Ղևտացիների բաժանումը Ահարոնի պատմության մեջ և տասներկու ցեղերի բաժանումը Հերոբովամի երկու ոսկե հորթերի պատմության մեջ նույնացնում են իմաստունների և հիմարների բաժանումը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Լաոդիկեցիները հիմար կույսերն են, ինչպես վկայում է Քույր Ուայթը, և ուստի Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կույսերի բաժանումը Լաոդիկեցիների և Փիլադելփիացիների բաժանումն է: Հինգերորդ և վեցերորդ փորձությունները, որոնք մեկ երկակի փորձություն են, համընկնում են Կիրակնօրյա օրենքի հետ, ինչը նշանակում է, որ դրանք համընկնում են 1863 թվականի և Կադեսի հետ:

Ելից գրքի երեսուներկուերորդ և երեսուներեքերորդ գլուխները կատարվում են միևնույն օրը՝ ընդամենը մի քանի ժամվա տարբերությամբ, և այդ օրը նախատիպավորում է 1863 թվականն ու Կադեսը: Երեսուներեքերորդ գլխում Մովսեսը խնդրում է տեսնել Աստծո փառքը: Հետևաբար, մենք տեսնում ենք, որ Մովսեսը հինգերորդ և վեցերորդ գայթակղությունների ժամանակ կերպափոխվում է հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ: Նույն այդ Մովսեսը նաև Կադեսում երկրորդ անգամ հարվածում է Վեմին՝ այսպիսով ներկայացնելով մի դաս, որ խորտակվում է այն Վեմից, որի վրա նրանք հրաժարվել էին ընկնել: Այդ Վեմը մի պատգամ է, և հետևաբար Կադեսում Մովսեսի երկու խորհրդանիշներ կան՝ մեկը դրսևորում է Աստծո փառքը, իսկ մյուսը մերժում է Վեմը:

«Թող նրանք, ովքեր կանգնած են որպես Աստծու պահապաններ Սիոնի պարիսպների վրա, լինեն մարդիկ, որոնք կարող են տեսնել վտանգները ժողովրդի առջև,՝ մարդիկ, որոնք կարող են զանազանել ճշմարտությունն ու մոլորությունը, արդարությունն ու անիրավությունը:»

«Զգուշացումը եկել է. ոչինչ չպետք է թույլատրվի ներս մտնել, ինչը կխանգարի այն հավատի հիմքին, որի վրա մենք կառուցել ենք այն ժամանակվանից ի վեր, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես այս լուրի մեջ էի, և այդ ժամանակից ի վեր կանգնած եմ եղել աշխարհի առաջ՝ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված տվել է մեզ: Մենք մտադիր չենք մեր ոտքերը հեռացնել այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվեցին, մինչ օրեցօր Տիրոջն էինք որոնում ջերմեռանդ աղոթքով՝ լույս փնտրելով: Կարծո՞ւմ եք, թե ես կարող եմ հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պետք է լինի հավիտենական Վեմի պես: Այն առաջնորդել է ինձ այն ժամանակից ի վեր, երբ տրվեց»: Review and Herald, April 14, 1903.

«Կադեսում Մովսեսի» խորհրդանիշներից մեկում նա գավազանով՝ իշխանության խորհրդանիշով, զարկում է Վեմին: Առաջին անգամ դա Աստծո իշխանությունն էր, իսկ երկրորդ անգամ՝ մարդու իշխանությունը: Երկրորդ Կադեսում Մովսեսով ներկայացված դասակարգը ներկայացված է որպես Եփրեմի հարբեցողներ, որոնք

իրենց աստվածաբանական իշխանությունը (գավազանը) գործածում են վերջին անձրևի լուրի վրա հարձակվելու համար, որը 1840-ից 1844 թվականների հին շավիղների լուրն է:

«1840–1844 թվականներին տրված բոլոր պատգամները այժմ պետք է ազդեցիկ կերպով ներկայացվեն, որովհետև կան շատ մարդիկ, որոնք կորցրել են իրենց կողմնորոշումը: Պատգամները պետք է հասնեն բոլոր եկեղեցիներին:»

«Քրիստոս ասաց. “Երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդար մարդիկ ցանկացել են տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չեն տեսել. և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չեն լսել” [Matthew 13:16, 17]»: Երանելի են այն աչքերը, որ տեսան 1843 և 1844 թվականներին տեսնված բաները:

«Ուղերձը տրվեց: Եվ ուղերձը կրկնելու մեջ չպետք է որևէ հապաղում լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. ավարտական գործը պետք է կատարվի: Կարճ ժամանակում մեծ գործ պիտի կատարվի: Շուտով Աստծու տնօրինությամբ մի ուղերձ պիտի տրվի, որը պիտի վերածվի բարձր աղաղակի: Այն ժամանակ Դանիելը պիտի կանգնի իր վիճակում՝ իր վկայությունը տալու համար»: Manuscript Releases, volume 21, 437.

Մանանայի առաջին փորձությունը երեք փորձություն է: Տասը փորձություններից վերջինը երրորդ հրեշտակի փորձությունն է: Թե՛ առաջինը, թե՛ վերջինը «հանգիստ»-ն են ներկայացնում՝ որպես փորձության խորհրդանիշ: Առաջին փորձությունը երեք փորձություն է՝ ներկայացնելով առաջին հրեշտակին, որին հաջորդում է երկրորդ հրեշտակը, սակայն չորրորդ փորձությունը, որտեղ ներկայացված են կնքումը և դրոշի պես բարձրացվելը, ներկայացված է Մասսայով և Մերիբայով: Երրորդ հրեշտակը, որ ներկայացված է հինգերորդ և վեցերորդ փորձություններով, երրորդ փորձությունն է, որը հաջորդեց Մասսայի և Մերիբայի երկրորդ փորձությանը և մանանայի առաջին փորձությանը:

Թաբերայում եղած գրգռությունը, ինչպես ներկայացված է Թվոց 11:1–3-ում, յոթերորդ փորձությունն է: «Թաբերա»-ով ներկայացված հավատի կրակե փորձությանը ներածող համարները, որի իմաստն է «այրումի տեղ», նախորդվում են այն համարներով, որոնք ցույց են տալիս Աստծու ժողովրդի շարժումը անապատի միջով: Տասներորդ գլխում դրսևորված անհամբերությունը հակադրվում է այն հարյուր քառասունչորս հազարին, որոնք հետևում են Գառին, ուր էլ որ Նա գնա: Սրանք նրանք են, որ ունեն սրբերի համբերությունը, մինչդեռ հին Իսրայելը տասներորդ գլխում դրսևորում էր անհամբերություն, որը նրանց տանում է իրենց կրակե փորձության՝ տասնմեկերորդ գլխում:

Եվ նրանք Տիրոջ լեռից ճանապարհի ընկան երեք օրվա ճանապարհով. և Տիրոջ ուխտի տապանակը գնում էր նրանց առջևից այդ երեք օրվա ճանապարհին՝ նրանց համար հանգստավայր որոնելու: Եվ Տիրոջ ամպը ցերեկը նրանց վրա էր, երբ նրանք դուրս էին գալիս բանակից: Եվ եղավ, երբ տապանակը շարժվում էր առաջ,

Մովսեսն ասում էր. «Վեր կաց, ո՛վ Տեր, և թող Քո թշնամիները ցրվեն, և թող Քեզ ատողները փախչեն Քո առաջից»: Իսկ երբ այն հանգչում էր, նա ասում էր.
«Վերադարձի՛ր, ո՛վ Տեր, Իսրայելի բյուրավոր հազարների մոտ»: Թվեր 10:33–36.

Հաջորդ համարը ներկայացնում է Տաբերայի ապստամբությունը:

Երբ ժողովուրդը տրտնջաց, դա Տիրոջը տհաճ եղավ. և Տերը լսեց այն, և Նրա բարկությունը բորբոքվեց. և Տիրոջ կրակը բորբոքվեց նրանց մեջ ու խժռեց բանակի ծայրամասերում եղողներին: Եվ ժողովուրդը աղաղակեց դեպի Մովսեսը. և երբ Մովսեսը աղոթեց Տիրոջը, կրակը մարվեց: Եվ նա այդ վայրի անունը կոչեց Թաբերա, որովհետև Տիրոջ կրակը բորբոքվել էր նրանց մեջ: Թվեր 11:1–3.

Կրակի հայտնությունից հետո եկած գայթակղությունը մսեղենի նկատմամբ փափագն էր, և սա ութերորդ փորձությունն է: Սա գտնվում է Թվոց 11:4–34-ում: Թաբերայում տրտնջալը ներկայացնում է ապականված ավելի բարձր բնություն, համբերության պակաս, իսկ Եգիպտոսի մասկաթսաների հանդեպ ցանկության ապստամբությունը ներկայացնում է ստորին բնությունը: Կրակը ներկայացնում է Ուխտի Սուրհանդակի կրակով մաքրագործությունը Մադաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխում, որովհետև մարգարեաբար Թաբերա նշանակում է այրման տեղ, և Աստծո մարգարեական Խոսքում այրման տեղը գտնվում է Մադաքիա 3-ում, որտեղ կրակը ծնում է անհամբեր մի դաս, որ վիճակված է մաքրվելու, և համբերատար մի դաս, որ մաքրագործվում է որպես վեր բարձրացվող ընծա:

Տաբերայի բարձր և ցածր բնույթի երկակի փորձության մեջ Մովսեսով ներկայացվածները հարյուր քառասունչորս հազարներն են, որոնք հաստատվել են ճշմարտության մեջ թե՛ մտավորապես և թե՛ նաև հոգևորապես: Միտքը ճանաչում է բարձր բնույթը և հոգևորապես ներկայացնում Աստվածության ու մարդկայնության միավորումը: Աստվածությունը կարող է մարդկայնության հետ միավորվել միայն այն ժամանակ, երբ ցածր բնույթը խաչված և մեռած է: Ճշմարտության մեջ մտավորապես և հոգևորապես հաստատված լինելը ներկայացնում է կնքված լինելու փորձառությունը: Տաբերայի կրակները ներկայացնում են ցորենի և որոմների վերջնական բաժանումը Քրիստոսի գործի մեջ, որով բարձրացվում է հարյուր քառասունչորս հազարների տաճարը:

Իններորդ փորձությունը Մարիամի և Ահարոնի ապստամբությունն է, որը նկարագրված է Թվոց 12-ում: Այդ գայթակղեցումը նման էր ոչ միայն Կորնիսի, Դաթանի և Աբիրամի գայթակղեցմանը, այլև 1888 թվականի Մինեապոլիսին: Հարցը պարզապես Աստծո պատգամի մերժումը չէր, այլ Աստծո կողմից ընտրված առաջնորդության մերժումը:

Ոչ միայն պատգամը, այլև պատգամաբերին մերժող առաջնորդների դատապարտությունը նախորդում է տասներորդ փորձությանը: Առաջնորդությունը դրսևորվում է որպես ուրացողներ հենց Կիրակնօրյա օրենքից առաջ, որը տասներորդ փորձությունն է: Կիրակնօրյա օրենքը համընկնում է խաչի հետ, և դեպի խաչ գնալու ճանապարհին, որը Կիրակնօրյա օրենքն է, առաջնորդությունն ընտրեց Բարաբբային՝

սուտ Քրիստոսի, որովհետև «bar» նշանակում է «որդի», իսկ «abba» նշանակում է «հայր»։ Մոտենալով խաչին (Կիրակնօրյա օրենքին) կամ Կադեսին՝ առաջնորդությունը դրսևորում է լիակատար ուրացություն՝ ընտրելով կեղծ Քրիստոսի և նաև ուղղակիորեն քաղաքացիական իշխանություններին արտահայտելով, որ իրենք թագավոր չունեն, այլ՝ Կեսարին։

Յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ փորձությունը կնքման գործընթացը նույնացնողներն են, սակայն պատկերավոր օրինակը անմիտ կույսերի մասին է։ Այդ փորձություններից տասներորդը Կադեսի առաջին ապստամբությունն էր, որը նախապատկերում էր 1863 թվականը։ 1846 թվականից եբրայեցիները բերվեցին Սինա՝ Օրենքը ստանալու համար։ Տասը պատվիրանների երկու տախտակները Աստծո ուխտային հարաբերության խորհրդանիշն են հին բառացի Իսրայելի հետ, իսկ Ամբակումի երկու տախտակները ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի ուխտային հարաբերության խորհրդանիշն են։ Երկրորդ տախտակը ներկայացվեց 1850 թվականին, և ինչպես հին Իսրայելը ուխտեց պահել Օրենքը, այնպես էլ 1856 թվականին բերվեց մի վերջին փորձություն, ինչպես նախապատկերված էր Ավետյաց երկիր այցելած լրտեսներով։ 1856 թվականից մինչև 1863 թվականը տևած յոթ տարիների ընթացքում ձևավորված մեծամասնության կարծիքն այն էր, որ Լաոդիկիայի անապատն այն վայրն է, որտեղ նրանք ցանկանում էին մեռնել։

1844-ից մինչև 1863 թվականների ժամանակահատվածը նախատիպավորվում է այն ժամանակաշրջանով, որը սկսվում է Կարմիր ծովում մկրտությամբ և ավարտվում է մեկ այլ մկրտությամբ՝ Հորդանան գետում՝ հենց այն նույն վայրում, որտեղ Հիսուսը պիտի դառնար Քրիստոսը, երբ հետագայում մկրտվեց Հովհաննեսի կողմից։ Կարմիր ծովում մկրտությունը նույնացրեց ուխտի հարաբերությունը հին Իսրայելի հետ։ Այդ հարաբերությունը սկսվեց ամուսնությամբ, որը միաժամանակ սկիզբ դրեց տասը քայլից բաղկացած փորձության ընթացքին։ Այնուհետև նրանք բերվեցին Սինայ և խոստացան պահել Նրա օրենքը, սակայն չպահեցին, ապա ձախողեցին տասներորդ և վերջին փորձությունը Կադեսի առաջին ապստամբության ժամանակ։ Քառասուն տարիներից հետո, և Կադեսի երկրորդ ու ավելի մեծ ապստամբությունից հետո, նրանք Ավետյաց երկիրը մտան՝ մկրտվելով Հորդանան գետում։

Մկրտության բոլոր ուղենիշները միմյանց են կապվում ուխտի հետ։ Օմեգայի և երկրորդ Կադեսի պատմությունը համընկնում է առաջին և ալֆա Կադեսի պատմության հետ։ Մովսեսի օմեգա ապստամբությունը շատ ավելի մեծ էր, քան մի ամբողջ ազգի ապստամբությունը Կադեսի ալֆա ապստամբության մեջ։ Օմեգան միշտ ավելի մեծ է։ Այս երկու ապստամբությունները միասին ներկայացնում են Եսայիայի կրթվածների և անկիրթների ապստամբությունը, որոնք հրաժարվում են մտնել վերջին անձրևի լուրի հանգստի մեջ։

Երեք մկրտություններ (Կարմիր ծով, Հորդանան գետ և Հորդանան գետ), առաջինը՝ Մովսեսինը, և վերջինը՝ Քրիստոսինը. այսպիսով, Մովսեսը ալֆան է, իսկ Քրիստոսը՝ օմեգան։ Եբրայական այբուբենի առաջին և քսաներկուերորդ տառերի միջև եղած տառը՝ տասներեքերորդ տառը, երբ միացվում է և հետևում առաջին տառին, որն

այնուհետև միացվում է վերջին՝ քսաներկուերորդ տառին, կազմում է եբրայական «ճշմարտություն» բառը: Միջին մկրտությունը Հորդանան գետն ու Կադեսն էր: Կարմիր ծովում եղած առաջին մկրտությանը հետևեց մկրտությունը Հորդանանում: Բայց Հորդանանում առաջին մկրտությունը հետաձգվեց քառասուն տարի՝ մինչև Կադես երկրորդ այցելությունը և Հորդանանի իրական մկրտությունը: Երրորդ մկրտությունը, որ ներկայացնում էր հրեաների այցելության ժամանակը, հասել էր, երբ Քրիստոսը սկսեց Իր գործը՝ մեկ շաբաթվա համար ուխտը հաստատելու՝ Դանիելի իններորդ գլխի և քսանյոթերորդ համարի կատարմամբ, և դա դատաստանի ժամն էր հին Իսրայելի համար:

Կարմիր ծովում եղած առաջին մկրտությունը առաջին հրեշտակի լուրն է, և Կադեսին եղած երկու այցելությունները ներկայացնում են «կրկնապատկում», որովհետև Կադեսին և Հորդանան գետին առաջին այցելության ժամանակ է ներկայացվում Աստծո ուխտի ժողովրդի ապստամբությունը, իսկ երկրորդ Կադեսի ժամանակ դրսևորվում է առաջնորդության ապստամբությունը: Կադեսը և երկու այցելությունները ներկայացնում են երկրորդ հրեշտակի լուրի կրկնապատկումը, որտեղ դրսևորվում են երկու դասեր, և երկու դասերն էլ ներկայացված են թե՛ քաղաքացիներով, թե՛ նաև առաջնորդությամբ: Քրիստոսի մկրտությունը երրորդ հրեշտակի լուրն է, երբ ցորենն ու որոմները բաժանվում են, ինչպես հին Իսրայելը բաժանվեց քրիստոնյա հարսից, որի հետ Քրիստոս ամուսնացավ հին Իսրայելի դատաստանի ժամին:

1844-ից մինչև 1863 թվականների ժամանակաշրջանը Կարմիր ծովից մինչև Կադեսում եղած առաջին ապստամբությունն է: 1844 թվականը Կարմիր ծովի անցումն է, 1846 թվականը՝ մանանան՝ Շաբաթի փորձության խորհրդանիշը, որը Ուայթերը հաղթահարեցին 1846 թվականին, երբ ամուսնացան: 1849 թվականին Տերը երկրորդ անգամ մեկնեց Իր ձեռքը՝ հավաքելու Իր ժողովրդին: Նա հավաքել էր նրանց առաջին հրեշտակի լուրի ժամանակ, երբ պատմության մեջ հասավ Ամբակումի տախտակներից առաջինը, իսկ երկրորդ տախտակը նախատեսված էր նույն նպատակի համար:

Օմեգա 1850 թվականի աղյուսակը պետք է հավաքեր և փորձեր, որովհետև հենց այդ էր անում ալֆա 1843 թվականի աղյուսակը: Առաջին հրեշտակն ուներ աղյուսակ, և երրորդ հրեշտակն էլ ուներ աղյուսակ, որովհետև առաջինը ալֆան է, իսկ երրորդը՝ օմեգան: «Երկու աղյուսակները» առաջին և երրորդ հրեշտակների ճանապարհանիշերն են, ոչ թե երկրորդի: «Աղյուսակների» մարգարեական ժամանակաշրջանը սկսվում է սխալ պարունակող աղյուսակով և ավարտվում է առանց սխալի աղյուսակով: Երկու աղյուսակների միջև ընկած պատմությունը երկրորդ հրեշտակի պատմությունն է, երբ աղյուսակը մի կողմ է դրվում մինչև 1850 թվականը:

1843 թվականի տարին 1844 թվականի ապրիլի 19-ին ավարտվելուց հետո 1843 թվականի աղյուսակը մի կողմ դրվեց, որովհետև այն այնժամ սխալմամբ կանխագուշակել էր 1843 թվականը: 1844 թվականի ապրիլի 19-ից մինչև 1850 թվականը չկա Ամբակումի աղյուսակը: Երկրորդ հրեշտակի պատմության մեջ աղյուսակ չկար, և Բաբելոնն ընկավ: Ալֆան աղյուսակ է, օմեգան՝ աղյուսակ, իսկ մեջտեղը Բաբելոնի անկումն է՝ ապստամբության խորհրդանիշ, որը կապված է այն ժամանակահատվածի

հետ, երբ աղյուսակ չկար: Ամբակումի աղյուսակների պատմական ժամանակաշրջանը կրում է ճշմարտության կնիքը:

1850 թվականը նախապատկերված էր Սինայով և Օրենքի տրմամբ: Այդ իրադարձությունը հիշատակվում էր Պենտեկոստեով, երբ երկու շաբաթական հացերը բարձրացվում էին: Շաբաթական հացերը բարձրացնելու գործընթացը ներկայացված է 1842 թվականի մայիսին աղյուսակի տպագրությամբ և տարածմամբ, ինչպես նաև 1849 թվականի պատմությամբ, երբ պատրաստվեց երկրորդ աղյուսակը, և 1850 թվականով, երբ այն մատչելի դարձավ: Այս ժամանակահատվածը Քրիստոսի գծում ներկայացված է որպես Նրա հարությունից մինչև Պենտեկոստե եղած հիսուն օրերը՝ մի ժամանակաշրջան, որ բաժանված է քառասուն օրվա, որին հաջորդում են տասը:

1849 թվականին Քրիստոսը երկրորդ անգամ մեկնում էր իր ձեռքը, և 1850 թվականին Ամբակումի երկրորդ տախտակը հասանելի էր, ու Կադես առաջնորդող փորձության գործընթացը առաջ էր շարժվում: 1856 թվականին հին Իսրայելի տասը փորձություններից վերջինը հասավ, երբ շաբաթական պարբերականում հրապարակվեց նոր լույս Միլլերի հիմնարար մարգարեական հայտնության վերաբերյալ: Երկու հազար հինգ հարյուր քսան մարգարեական օրերի ընթացքում՝ 1856-ից մինչև 1863 թվականը, լրտեսները մտան երկիրը հետախուզելու: 1863 թվականին նրանք ընտրեցին նոր առաջնորդի, որ նրանց էտ տանի Եգիպտոս:

Մենք այս ճշմարտությունները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«1871 թվականի դեկտեմբերի 10-ին, Վերմոնտի Բորդովիլում ինձ տրված տեսիլքում ինձ ցույց տրվեց, որ իմ ամուսնու դիրքը եղել է շատ դժվարին: Խնամքի և աշխատանքի մի ծանր բեռ ընկած է եղել նրա վրա: Նրա եղբայրները ծառայության մեջ չեն կրել այս բեռները, և չեն գնահատել նրա աշխատանքները: Նրա վրա եղած մշտական ճնշումը նրան ծանրաբեռնել է մտավոր և մարմնապես: Ինձ ցույց տրվեց, որ նրա հարաբերությունը Աստծո ժողովրդի հետ, որոշ առումներով, նման էր Մովսեսի հարաբերությանը Իսրայելի հետ: Եղել են Մովսեսի դեմ տրտնջացողներ, երբ նա գտնվում էր անբարենպաստ հանգամանքներում, և եղել են նաև նրա դեմ տրտնջացողներ»: Վկայություններ, հատոր 3, 85: